

břemen dle cen let 1913—1915 (§ 48 náhr. zák.), kapitalisovati ji a kvotu na převzaté nemovitosti z kapitálu vypadající z rozvrhové podstaty vyhraditi a zbytek teprve jako přejímací cenu rozvrhnouti. Dále bude třeba ustanoviti, kde má býti uhražovací kapitál uložen (i dle Šu 236, 2 ex. ř. a Šu 152 jedn. ř. je to vyhraženo především dohodě účastníků) a jak a kdy případně přísluší patronu (vlastníku kmenového zbytku statku) úroky vybírat. Bylo proto tak rozhodnuto, jak se stalo. Ježto rekursní soud přímo ve výroku svém uložil prvému soudci, by se v doplňovacím řízení řídil pokyny tím soudem mu v důvodech udělenými, nemohl výrok ten přes to, že zůstává při zrušení usnesení prvního soudu, zůstaten býti v platnosti, protože pokyny ty nejsou správné, jak shora ukázáno, a nastoupily místo nich směrnice jiné, t. j. zde shora dané.

Ad b) Arcibiskupská konsistoř podala za patronátní břemena, která posud zastupovala finanční prokuratura, dovolací stížnost svým právním zástupcem, odvolávajíc se na § 15 osmý odstavec instrukce pro finanční prokuraturu. Tento stanoví, že měla-li by finanční prokuratura v jednom a též sporu zastupovati obě strany, nesmí zastupovati žádnou, nýbrž prostřednictvím příslušného administrativního úřadu zaříditi, by pro každou zřízen byl zástupce jiný. Důvodem předpisu je rozpor v zájmech stran. Jde ovšem o případ Šu 2 čís. 9. instrukce pro finanční prokuratury, protože se nejedná o běžné užítky (patronátní dávky), nýbrž o kmenový majetek (právo z patronátních břemen), jež zastupovati finanční prokuratura povolána jest. Koho zde však stěžovatelka za odpůrce svého pokládá, není zřejmo. Státní pozemkový úřad to nemůže býti, protože ten finanční prokuratura nezastupuje, ježto ten se, jak k tomu dle Šu 4 zákona o pozem. úř. oprávněn jest, zastupuje sám. Pak by to tedy mohl býti jen erár, který finanční prokuratura zastupuje ohledně daní a dávek, a rozpor zájmů měl by tedy záležeti v tom, že daně a dávky konkurují s patronátními břemeny. Ale připustí-li se to, pak měl právě zástupce zřízen býti, jak předpis výslovně praví, příslušným administrativním úřadem, roz. státním, nikoli arcibiskupskou konsistoří, která takovým úřadem není. Neprávem se stěžovatel odvolává na rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu č. 8690 st. ř., neboť to svědčí přímo proti němu: tam obě strany měly býti zastoupeny finanční prokuraturou, ale byly zastoupeny s a m o z v o l e n ý m i zástupci a nikoli zástupci zřízenými od příslušných administrativních úřadů, pročež bylo řízení sporné jako zmatečné zrušeno. Bylo tedy stížnost jako podanou neoprávněným zástupcem odmítnouti.

Čís. 6164.

Místní obce, tvořící katolickou farní obec, nemohou býti přímo žalovány ze závazků katolických farních obcí.

(Rozh. ze dne 2. července 1926, Rv II 40/26.)

Žalobce byl varhaníkem při katolickém farním chrámě v Š. Farní obvod sestával z obvodů místních obcí Š., T. a V. Byl farním úřadem

v Š. propuštěn, domáhal se placení služebních požitků na obcích Š., T. a V. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. a jde podle vývodů dovolání o otázku, zda místní obce tvořící katolickou farní obec (§ 35 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák.), jsou za nynějšího stavu věcí, kdy zvláštní zákon připověděný v Šu 37 uvedeného zákona o ustavení, zastoupení a obstarávání záležitostí katolických farních obcí ještě vydán nebyl a kdy podle nařízení min. pro kult a vyučování ze dne 31. prosince 1877, čís. 5 ř. zák. z r. 1878 jest se zastupitelstvům přířazených místních osad jako dosud starati o záležitosti katolických farních obcí, jsou nositeli práv a povinností podle uvedeného zákona (§ 35) katol. farním obcím náležejících, a zda mohou se závazků těch přímo samy býti žalovány. Odvolací soud, zodpověděv tuto otázku záporně, nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Zákonem ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák., byl v § 35 určen pojem katolických farních obcí a stanovena též práva a povinnosti těchto obcí. Účinnost tohoto ustanovení pozdějšímu zákonu vyhrazena nebyla. Bližší předpisy byly vyhrazeny pozdějšímu zákonu jen co se týče ustavení, zastoupení a způsobu obstarávání záležitostí k životu povolaných farních obcí. Nositel práv a závazků katolických farních obcí byl již zákonem ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. ustanoven definitivně. Na tom, kdo jest nositelem práv a závazků katolických farních obcí ničeho se nezměnilo tím, že místním obcím bylo do vydání připověděného zákona (§ 37 uvedeného zákona) uloženo obstarávat záležitosti katolických farních obcí. Tím ustanoven byl katolickým farním obcím ohledně jejich záležitostí toliko představitel a zástupce. Jako představitelé a toliko zástupci nemohou místní obce na místě farních obcí býti žalovány a žalobce, žaluje přímo místní obce o dodržení ujednání s ním a potom prý předčasně totiž bez náležitého disciplinárního řízení zrušené smlouvy varhanické, byl právem nižšími soudy pro nedostatek oprávnění ke sporu na straně žalovaných obcí zamítnut.

Čís. 6165.

Pro rozhodnutí, zda cizozemský žalobce jest povinen složit žalobní jistotu, jest směrodatným stav vzájemnosti v době, kdy soud první stolice rozhodl o návrhu žalovaného na složení žalobní jistoty. Naprotomní změna poměrů ve prospěch žalobce nemá vlivu na původní rozhodnutí. To platí jmenovitě i o úmluvě Československa s Francií ze dne 7. října 1922, čís. 46 sb. z. a n. na rok 1926.

(Rozh ze dne 3. července 1926, R II 183/26.)

Soud první stolice uvolnil k žádosti žalobce, státního příslušníka republiky francouzské, žalobní jistotu vzhledem k čl. 2 úmluvy